

ПОСЛЕДЕНЪ ИЗСТРЕЛЪ

Подбалкански градецъ. Низка къща, широко дворъ. Лоза. Градина. Много цвѣтя.

Стоехъ облегатъ на голѣмия кестенъ. Държехъ пушка. Приятели ме бѣха научили да стрелямъ. Още не бѣхъ убивалъ.

Отъ бѣзовия храстъ, край вадата, славей извиваше своята чудна пѣсень. По клонетъ на дърветата цвѣртѣха синигери.

Отъ съседния дворъ прехвъркна косъ, кацна на кривия мушмулъ. Прицелихъ се. Гръмнахъ. Косътъ падна. Сграбчихъ го. Бѣше още живъ. Отъ счупеното му крило струеше кръвъ. Сърдцето му туптѣше силно. Почувствувахъ туптението върху окървавената си дланъ.

Трепнахъ. Моето сърдце сжщо туптѣше силно. Защо ли? Отъ радостъ, че уцелихъ, или отъ страхъ, че убихъ?

Ето косътъ затвори клепачи. Умрѣ. Но защо ми е неговия трупъ?

Почувствувахъ се престѣпникъ и поискахъ да прикрия престѣплението. Затекохъ се къмъ вадата. Хвърлихъ го. Чучурѣтъ го завъртѣ нѣколко пѣти, и пѣнливата вода го

отвлѣче . . . Измихъ окървавената си дланъ. Но на нея, сякашъ, още туптѣше сърдцето на убития косъ.

*

Мжно заспахъ. Предъ очитѣ ми бѣше убитиятъ косъ. Върху дланъта ми все нѣщо туптѣше . . .

Презъ нощта се събудихъ отъ страшенъ сънъ. Сънувахъ, че цѣлото ми тѣло е покрито съ птичи пера. Да. Сжщитѣ черни пера, каквито имаше косътъ. Деца ме замѣрваха въ камъни. Нѣкой насочи пушка срещу мене. Чухъ гръмъ. . . Видѣхъ кръвъ . . . Събудихъ се . . .

Надъ менъ стоеше изплашена мама. Казва, че съмъ се мѣталъ на сънъ и съмъ бѣлнувалъ несвързани нѣща.

Разказахъ ѝ случката. Тя ми говори много и поиска да обещае, че повече нѣма да убивамъ. Послушахъ я. Изпълнихъ онова, което обещахъ.

Оттогава изминаха много години. Но колчимъ си спомня за убития косъ, усѣщамъ върху дланъта си да тупти неговото сърдце.

Иванъ Шиваровъ

